Spreektekst gemeenteraad Meierijstad
Norberth Korsmit, [redacted], [redacted]

Geachte voorzitter, geachte commissieleden,

In het Collegewerkprogramma is opgenomen dat de mobiliteitsvisie wordt geactualiseerd en dat het Uitvoeringsprogramma mobiliteit wordt herzien. Graag maak ik daarom vanavond van de gelegenheid gebruik om u iets te vertellen over de Lieshoutsedijk, met een concreet verzoek.

Mijn naam is Norberth Korsmit. Ik woon met mijn vrouw en kinderen aan de [redacted] Dit onderwerp raakt ons letterlijk thuis. En niet alleen ons gezin, maar veel meer mensen, zoals u zo zult horen.

Als buurt zijn we al zo'n tien jaar bezig om tot een goede oplossing te komen. In februari 2021 spraken we reeds met wethouder [redacted] In juni 2023 schreef ik u een brief. Er zijn gesprekken gevoerd, bijeenkomsten georganiseerd en voorstellen gedaan. Wat we tot nu toe vanuit de gemeente zien, is vooral dat de bermen ongeveer elke twee maanden worden geschaafd. Binnen een week zijn ze weer kapotgereden.

De verkeerscommissie van buurtvereniging 't Everse maakte duidelijk dat een herinrichting zoals op de Eversestraat pas over tien tot vijftien jaar aan de orde is. Dan ben ik bijna zeventig. Onze vier kinderen zijn dan naar alle waarschijnlijkheid het huis uit. Al die jaren blijven bewoners en iedereen die over de Lieshoutsedijk fietst, loopt of rijdt, blootgesteld aan dezelfde risico's.

De Lieshoutsedijk is een erftoegangsweg type II. Samen met de Eversestraat is hij een sluiproute geworden van en naar de A50.

Navigatiesystemen wijzen hem aan als snelste route. Ik neem niemand iets kwalijk: als je haast hebt, volg je je navigatie. Maar het levert de automobilist een paar minuten tijdwinst op, en de bewoners dagelijks overlast.

Het gaat om 61 woningen die er direct mee te maken hebben, en 68 aan de aanliggende wegen. Samen zo'n 129 huishoudens en ruim 300 bewoners.

We merken het elke dag. Vrachtverkeer vanaf half vijf 's ochtends. Een racebaan in de spits. Kapotgereden bermen, gaten in de weg, geluid en stof.

Toen ik deze spreektijd aanvroeg, wist ik nog niet wat er afgelopen maandag zou gebeuren. Om vijf uur 's ochtends werd honderd meter van ons huis een das doodgereden door een vrachtwagen. Een beschermde diersoort, in een buurt waar natuur nog echt iets betekent. Op een weg waar op dat tijdstip niemand haast zou moeten hebben. Toeval is het haast niet meer. Het is eens te meer het bewijs dat onze straat uw aandacht verdient.

Dat is triest, maar het blijft een dier. Er zijn de afgelopen jaren meerdere ongelukken gebeurd. In juni 2020 ging het om een mens. Een meisje van zestien uit Sint-Oedenrode kwam op haar scooter om het leven bij een aanrijding met een vrachtwagen. Ik noem het met respect voor haar en haar familie. Het herinnert ons eraan dat het hier niet gaat over ergernis, maar over veiligheid.

Als vader merk ik dat elke dag. Mijn kinderen wonen op zo'n tweehonderd meter van het fietspad aan de Lieshoutseweg, en toch laat ik ze dat stukje niet alleen fietsen. Soms rijd ik met mijn alarmlichten aan achter ze aan. Onze buren met jonge kinderen houden het tuinhek dubbel op slot. Dat is geen leven in het

buitengebied. Dat is leven naast een doorgaande weg die daar nooit voor bedoeld was.

Dan het stof. Deze zomer is er nieuwe, tijdelijke verharding in de bermen aangebracht. Door de droogte en de drukte komen er sindsdien flinke stofwolken van af, en de vervuiling van de huizen langs onze straat is enorm. Ik heb serieus overwogen om de rekening van de glazenwasser voortaan naar het gemeentehuis te laten sturen. Maar het gaat verder dan vuil. Ik heb astma, en heb er afgelopen zomer meer last van gehad dan ooit. Ik kan het niet bewijzen, maar ik zie wel een verband. Bewoners hebben de gemeente gewezen op mogelijke gezondheidsrisico's van dit materiaal. Daar is tot nu toe geen antwoord op gekomen.

Ik begrijp dat de gemeente keuzes moet maken over geld en prioriteit. Daarom vragen we juist om iets eenvoudigs, goedkoops, snels en omkeerbaars.

Dit verkeer is er, en het moet ergens rijden. Maar het hoeft niet allemaal door één straat. Laten we de lasten samen dragen. Voor mij is dat solidariteit.

Concreet: één verkeersbord bij de afslag vanaf de Lieshoutseweg naar de Lieshoutsedijk, een verplichte rijrichting. Bij voorkeur voor al het niet-bestemmingsverkeer, maar in ieder geval voor vrachtverkeer. Verkeer vanuit Mariahout richting de A50 rijdt dan door via Nijnsel; verkeer dat van de A50 komt, kan nog steeds via de Lieshoutsedijk. Zo verdelen we de verkeersstroom, en daarmee ook de lasten. En de bermen hoeven minder vaak geschaafd te worden.

Ook langs de route via Nijnsel wonen mensen. Langs de Eimbert en de Industrieweg zijn dat 19 huishoudens. Hun leefbaarheid telt net zo zwaar als de onze. Daarom vragen we geen verplaatsing, maar een eerlijke verdeling. Tegenover die 19 huishoudens staan er 61 die nu vrijwel alle lasten dragen.

Vindt u dat een te grote stap? Dan vraag ik u om in ieder geval een proef van vier maanden mogelijk te maken, of om te beginnen met alleen de spits. Werkt het niet, dan draaien we het terug. Werkt het wel, dan heeft u met één bord iets opgelost waar we al jaren over praten.

Wij staan open voor veel oplossingen. Ons doel is alleen helder: het aantal verkeersbewegingen in onze straat moet significant omlaag.

Daarom vraag ik u vier dingen:

Eén. Kom persoonlijk eens kijken aan de Lieshoutsedijk, het liefst tijdens de spits.

Twee. Neem de Lieshoutsedijk concreet en met een tijdpad op in het herziene Uitvoeringsprogramma mobiliteit. Niet als aandachtspunt, maar als maatregel.

Drie. Geef ruimte voor deze maatregel, of in ieder geval voor een proef.

Vier. Laat onderzoeken wat de samenstelling van de bermverharding is en of die schadelijk is voor de gezondheid.

Een weg kun je opnieuw aanleggen. Een mensenleven niet. Laten we samen voorkomen dat het nog eens misgaat.

Dank u wel voor uw aandacht.